

[Kirkeministeren]

præsternes funktion. Det må derfor sikres, at præsten kan tage ansvaret for sognemedhjælperen, og at biskoppen som den tilsynsførende med præst og menighed finder ordningen forsvarlig.

At også kirkeministeriet må med i billedet er bl.a. begrundet i, at det er i kirkeministeriet, afgørelsen træffes om oprettelse og nedlæggelse af præstestillinger. Overvejelserne herom har selvfølgelig sammenhæng med sognemedhjælperstillingerne.

Forslaget derimod siger, at et menighedsråd skal være berettiget til af den kirkelige ligning at betale en eller flere sognemedhjælperer, hvis de budgetmæssige forudsætninger herfor i øvrigt er til stede. I bemærkningerne hedder det, at lovforslaget vil tilsikre menighedsrådet sognemedhjælperer, uden at det først skal ansøge kirkeministeriet herom. Altså forudsat at det økonomiske grundlag er til stede, kan menighedsrådet uden videre antage sognemedhjælperer uden tilslutning fra præsten eller biskoppen og udtrykkeligt uden kirkeministeriets samtykke.

Til sidst vil jeg nævne, at spørgsmålet om uddannelse til sognemedhjælperer var en hjeratesag for sognemedhjælperudvalget. Man ønskede ikke noget amatørarbejde. De, der skulle tage sig af de pædagogiske opgaver, måtte være rustet dertil. Folkekirken så lidt som nogen anden institution klarer sig alene med den gode vilje. Sognemedhjælperudvalget foreslog derfor en uddannelse, hvis det skulle blive aktuelt, på 2¼ år til pædagogiske opgaver og 1 år til omsorgsmæssige opgaver. Lovforslaget derimod synes at forudsætte, at man kan klare sig uden.

Jeg mener ved påpejning af disse afgørende mangler i lovforslaget også at have antydning, at jeg anser lovforslaget for at være overfladisk og nærmest lidt uansvarligt. Derfor skulle det vel også være fremgået, at jeg ikke kan anbefale dette lovforslag fremmet.

Jeg vil ikke sige mere om lovforslaget, men bare til sidst komme med nogle enkelte ord om selve sagen sognemedhjælperer.

Jeg har forstået sognemedhjælperudvalgets betænkning anderledes end forslagsstillerne. Et grundlæggende træk i betænkningen er, at udvalget betragter de væsentlige af de sognemedhjælperopgaver, som kan komme på tale, som dele af præsteembedets indhold og funktion. Udvalget rejser derfor naturligvis nok det spørgsmål, om ikke det behov, der

skønnes at være for sognemedhjælperer, kan imødekommes gennem oprettelsen af flere præstestillinger. Udvalget føjer til, at denne løsning vil foretrækkes af mange. Udvalget peger specielt på ansættelsen inden for hjælpepræsteordningen, som har den fordel fremfor tjenestemandsansættelsen, at hjælpepræstestillinger bedre kan tilpasses vekslende behov. Udvalget forudsætter imidlertid, at der er et undervisningsbehov i folkekirken, der ikke allerede dækkes af præsterne.

Jeg har i forløbet her fulgt betænkningens forslag om at betragte kristendomsvejledningen på alle aldersniveauer som en ren præstelig opgave. Ved bedømmelsen af, om hjælpepræstestillinger kan oprettes i et pastorat, medtages undervisningsfunktionen fuldt ud i ministeriets skøn. Flere hjælpepræstestillinger er oprettet på dette grundlag, og jeg har ikke været stillet over for behov på dette område, der ikke kunne tilfredsstilles på denne måde.

Også et andet af udvalgets forslag har jeg fulgt i administrationen. Ved kirkeministeriets bekendtgørelse af 25. september 1981 om oprettelse af kordegnestillinger er der således åbnet mulighed for, at der henlægges enkelte kirkelige omsorgsopgaver til kordegne.

Endvidere har jeg gennemført en sekretærordning for eneprester i pastorater med et antal beboere fra 3.000 til 5.000, således at disse præster kan få en rimelig aflastning i papirarbejdet og bruge den sparede tid i sognearbejdet.

Videre mener jeg ikke man kan gå for tiden af to grunde. For det første må behovet manifestere sig ganske anderledes stærkt, end det er sket. Sognemedhjælperudvalget er selv stærkt i tvivl om omfanget af behovet. Det kan i øvrigt klart læses af bilag 1 til lovforslaget eller i betænkningen selv.

For det andet må man ikke af bar iver tabe de menneskelige og økonomiske perspektiver af syne. Det er hverken menneskeligt eller økonomisk forsvarligt nu at sætte uddannelser i gang uden nogen som helst antydning af vished for, at man kan bruge disse mennesker, der gennemfører uddannelsen.

Jeg mener alt i alt, at dette lovforslags gennemførelse ville gøre mere skade end gavn, hvorfor jeg ikke kan gå ind for det.

Arne Jensen (S):